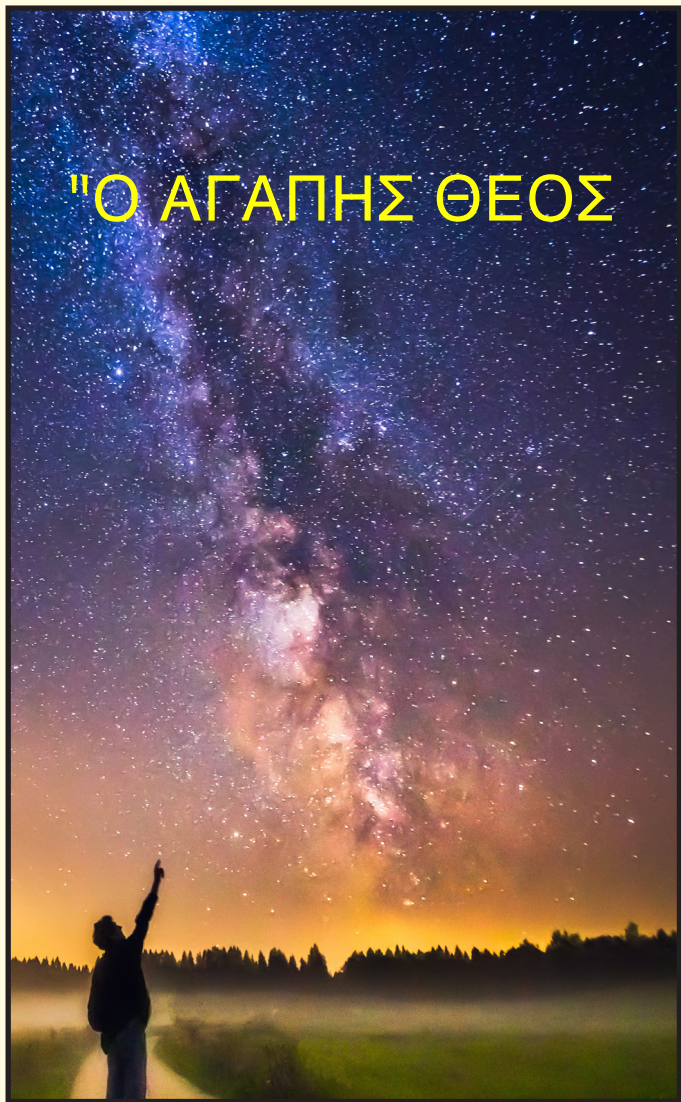

"Ο ΑΓΑΠΗΣ ΘΕΟΣ

Ο ΑΓΑΠΗΣ ΘΕΟΣ ΚΑΙ Η ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ ΤΩΝ ΑΙΩΝΙΩΝ ΒΑΣΑΝΩΝ

Ἐφαντάσθης, ἀγαπητὲ ἀναγνῶστα, ποτέ, τί ἐννοοῦμεν ὅταν λέγωμεν αἰώνια θάσανα; Ἡ διδασκαλία αὕτη ἐννοεῖ ὅτι ὅταν εἶσαι ἁμαρτωλὸς καὶ ἀποθάνῃς, θὰ θασανίζεσαι εἰς τὸ πῦρ τὸ θεῖον πάντοτε· οἱ πόνοι σου θὰ εἶναι φρικτοί, μέρα-νύκτα· καὶ θὰ βογγᾷς αἰωνίως. Καὶ τώρα γίνεται τὸ ἐρώτημα: Τί ὄφελος θὰ σοῦ γίνῃ μὲ τὸ νὰ θασανίζεσαι αἰωνίως; Τίποτε, παρὰ μόνον πόνοι.

Καὶ τώρα, τί ὄφελος θὰ ἔχῃ ὁ Θεὸς μὲ τὰ θάσανά σου; Ἡ μήπως θὰ εὐχαριστεῖτο; Ὁ Θεὸς τῆς ἀγάπης, θὰ εὐχαριστεῖτο; Ὁ πολυεύσπλαγχνος Θεός, ὁ ἐλεήμων Θεός, νὰ μᾶς βλέπῃ νὰ θασανιζώμεθα μέρα-νύκτα ἐνώπιόν Του; Οὐδέποτε. Οὐδέποτε.

Εἶναι ἀσυμβίβαστος ἡ διδασκαλία τῶν αἰωνίων θασάνων μὲ τὸν ἅγιον καὶ ἀγαθὸν χαρακτῆρα τοῦ πολυευσπλάγχχνου καὶ ἐλεήμονος ΘΕΟΥ.

Διὰ τοῦτο λέγομεν ὅτι ἡ διδασκαλία τῶν αἰωνίων θασάνων εἶναι μεγάλη θλασφημία κατὰ τοῦ ἁγίου Ὁνόματος τοῦ Θεοῦ τῆς ἀγάπης.

Πῶς εἶναι δυνατόν εἰς τοιοῦτος ΘΕΟΣ ἀγάπης, καθὼς μᾶς πληροφορεῖ ὁ ἀπόστολος (Ἰωάννης Α΄. δ. 7-10) νὰ ἔχῃ κατασκευάσει μέρος μόνον καὶ μόνον διὰ νὰ τιμωρῇ τὰ τέκνα του μὲ θασανιστήρια αἰωνίως;

Ἐσκέφθημεν καλῶς διὰ τὴν τρομερὰν αὐτὴν θλάσφημον διδασκαλίαν, τὴν ὁποίαν ἀποδίδουν εἰς τὸν πολυεύσπλαχμον ΘΕΟΝ, Ὅστις «τόσον ἠγάπησε τὸν κόσμον, ὥστε ἔδωκε τὸν Υἱὸν Αὐτοῦ τὸν Μονογενῆ, διὰ νὰ μὴ ἀπο-

λεσθῇ πᾶς ὁ πιστεύων εἰς αὐτόν, ἀλλὰ νὰ ἔχη ζωὴν αἰώνιον» (Ἰωάννου γ' 16).

Ἡ διδασκαλία αὐτῇ τῶν αἰωνίων θασάνων εἶναι τερατώδης συκοφαντία ἐναντίον τοῦ ἁγίου Ὀνόματος τοῦ Δημιουργοῦ ἡμῶν.

Τὴν σήμερον, ποὺ ζῶμεν ἐνταῦθα καὶ ὑποφέρομεν ἀπὸ τὴν μίαν ἢ τὴν ἄλλην ἀσθένειαν, πολλάκις ὅταν οἱ πόνοι εἶναι ἀνυπόφοροι, ζητῶμεν νὰ ἀποθάνωμεν διὰ νὰ ἀπαλαχθῶμεν ἀπὸ τοὺς πόνους. Τώρα, πῶς εἶναι δυνατόν νὰ πιστεύωμεν ὅτι ὁ Θεὸς μόλις ἀποθάνωμεν καὶ εἴμεθα ἁμαρτωλοί, θὰ μᾶς μεταφέρῃ ἀπ' αὐτὰ τὰ γήινα θασανιστήρια εἰς αἰώνια χεῖριστα θασανιστήρια, νὰ καίωμεθα μὲ φρικτοὺς πόνους πλέον αἰωνίως;

Τί μεγάλη καὶ τερατώδης βλασφημία κατὰ τοῦ Ἀγίου ὀνόματος Τοῦ πολυελέου καὶ πολυευσπλάγχχνου Θεοῦ!! Πόσον παράλογος καὶ φρικτὴ συκοφαντία εἶναι ἡ διδασκαλία αὐτῇ τῶν Αἰωνίων Βασάνων!!!

Θὰ φέρωμεν ἓν παράδειγμα ἀπλοῦν διὰ νὰ κατανοήσωμεν αὐτὴν τὴν τρομερὰν συκοφαντίαν κατὰ τοῦ Θεοῦ τῆς ἀγάπης.

Ἐάν τις ἔλθῃ εἰς τὴν οἰκίαν σου καὶ τὸν φιλοξενήσῃς πολὺ ὥραϊα, ὥς φίλον καὶ μετὰ ταῦτα ἀκούεις ὅτι αὐτὸς ὁ φίλος σου λέγει ἔξω εἰς τοὺς ἀνθρώπους ὅτι ὅταν τὰ τέκνα σου κάμνουν κακοκεφαλιὰς πρὸς τιμωρία τῶν, τὰ καθήζεις ἐπὶ τινος πυρακτωμένης στόφας. Πῶς θὰ τοῦ ἀρέσει, ἀγαπητέ, αὐτὴ ἡ συκοφαντία;

Δὲν εἶναι τερατώδης συκοφαντία, κατηγορία καὶ βλασφημία δι' ἐσέ; Καὶ ἐάν εἶναι δι' ἐσέ, καὶ δι' ἐμέ, δὲν εἶναι χειρότερη διὰ τὸν ἐλεήμονα καὶ μέγα τῶν οἰκτιρμῶν Θεόν, αὐτὴ ἡ τρομερὰ καὶ βλάσφημος διδασκαλία τῶν αἰωνίων θασάνων;

Ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ, ἡ Ἀγία Γραφή, δὲν ἀναφέρει οὐδαμοῦ τοιαύτην τρομερὰν διδασκαλίαν. Εἰς ἐκεῖνο μόνον ποὺ δύνανται νὰ στηριχθοῦν οἱ θιασῶται τῆς διδασκαλίας ταύτης, εἶναι ὅτι χρησιμοποιοῦν μερικὰ σύμβολα καὶ παραβολὰς τῆς Ἀγίας Γραφῆς, τὰ ὁποῖα σύμβολα καὶ παραβολαὶ ἐλέγχθησαν διὰ νὰ διδάξουν ἄλλα ζητήματα τὸν λαὸν τοῦ Κυρίου. Ἀλλοίμονόν μας, ἐάν θὰ τὰ

ἐξελαμθάνομεν τὰ σύμβολα καὶ τὰς παραβολὰς τῆς Ἀγίας Γραφῆς κατὰ γράμμα.

Ἐπὶ παραδείγματος χάριν ὁ Δανιὴλ εἶδεν ὀραματικῶς ἓν θηρίον, τὸ ὁποῖον εἶχεν σιδηροὺς ὀδόντας καὶ θυχας, καὶ κατέτρωγε τὴν Γῆν, κτλ. (Δαν. ζ'. 23-27).

Μὲ τοῦτο δὲν σημαίνει ὅτι τὸ ὄραμα αὐτὸ ἦτο ἢ εἶναι κατὰ γράμμα πραγματικότης. Δὲν ὑπῆρχεν, οὔτε ὑπάρχει ἓν τοιοῦτον θηρίον. Τὸ θηρίον αὐτὸ συμβολίζει τὴν Ρωμαϊκὴν αὐτοκρατορίαν, ἣτις ὑπεδούλωσεν ὅλα τὰ ἔθνη εἰς τὸ παρελθόν.

Εἶναι ἑκατοντάδες συμβολισμοὶ καὶ παραβολαὶ εἰς τὰς Γραφάς.

Εἰς τὴν Ἀποκάλυψιν (ιβ' 1.) ἀναφέρεται ὅτι ὁ Ἀπόστολος Ἰωάννης εἶδε σημεῖον μέγα ἐν τῷ οὐρανῷ, « . . . γυνὴ ἐνδεδυμένη τὸν ἥλιον καὶ ἡ σελήνη ὑποκάτω τῶν ποδῶν αὐτῆς, καὶ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς αὐτῆς στέφανος ἀστέρων δώδεκα». Αὐτὸ εἶναι ἀδύνατον νὰ εἶναι, ἢ νὰ ἦτο πραγματικότης κατὰ γράμμα, διότι πῶς ἡμπορεῖ μία γυνὴ νὰ ἐνδυθῇ τὸν ἥλιον κατὰ γράμμα, τὸ μέγα αὐτὸ σῶμα τοῦ οὐρανοῦ καὶ τοῦ ἀστρονομικοῦ μας συστήματος; Ἀλλὰ, διδάσκει πνευματικὴν διδασκαλίαν τῆς ἐκκλησίας τοῦ εὐαγγελικοῦ τούτου αἰῶνος καὶ τῶν 12 ἀποστόλων κτλ.

Ἐπίσης εἰς τὸ ἴδιον κεφάλαιον τῆς Ἀποκαλύψεως (ιβ'.) ἀναφέρεται ὅτι εἶδεν ἓνα δράκοντα μὲ ἑπτὰ κεφαλὰς καὶ δέκα κέρατα. Δὲν εἶναι αὐτὰ κατὰ γράμμα, διότι οὔτε ὑπῆρχε τοιοῦτον θηρίον, οὔτε ὑπάρχει, ἀλλὰ δεικνύει καὶ διδάσκει ἐν διαβολικὸν καὶ τρομερὸν σύστημα, περὶ τοῦ ὁποίου δὲν θὰ σχολιάσωμεν τώρα, διότι ὁ σκοπὸς εἶναι νὰ παρουσιάσωμεν εἰς τὸν ἀναγνώστην μας ὅτι ἡ Ἀγία Γραφή ἀναφέρει πολλὰ σύμβολα, σημεία καὶ παραβολὰς, τὰ ὁποῖα δεικνύουν ἄλλα μαθήματα ἀπὸ ὅ,τι φαίνεται τὸ σύμβολον, ἢ τὸ σημεῖον, ἢ ἡ παραβολή.

Ἐπίσης εἰς τὴν Ἀποκάλυψιν (ζ'. 1-3) ἀναφέρεται ὅτι: «Τέσσαρες Ἀγγέλους ἱσταμένους ἐπὶ τὰς τέσσαρας γωνίας τῆς Γῆς, κρατοῦντας τοὺς τέσσαρας ἀνέμους τῆς Γῆς . . . ἕως οὗ σφραγίσωμεν τοὺς δούλους τοῦ Θεοῦ ἡμῶν . . . »

Καὶ κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν σκοτεινῶν αἰώνων πολλοὶ λεγόμενοι χριστιανοί, τὸ πῆραν κατὰ γράμμα ὅτι ἡ Γῆ εἶναι πλατειά καὶ ἔχει τέσσαρας γωνίας. Καὶ μέχρι σήμερον ὑπάρχει εἰς σύλλογος εἰς τὴν Ἀγγλίαν καὶ πιστεύουν ὅτι ἡ Γῆ μας εἶναι πλατειά, μετὰ τὸ ὄνομα: Britain's Flat Earth Society.

Παρ' ὅλην τὴν πληροφορίαν, τὴν ὁποίαν ἔχομεν σήμερον, καὶ ἰδιαιτέρως οἱ τελευταῖοι ἀστροναῦται Charles Conrad, Jr., καὶ Richard F. Gordon, Jr., ἀνεφώνησαν, περιφερόμενοι περίξ τῆς ἀτμοσφαίρας τῆς Γῆς καὶ εἰδόντες τὴν καμάραν τῆς γῆς στρογγυλὴν, ἀνεφώνησαν καὶ ἐκράυγασαν: ΝΑ Η ΓΗ ΕΙΝΑΙ ΣΤΡΟΓΓΥΛΗ. Ἀλλὰ εἰς μάτην, πολλοὶ ἐξακολουθοῦν νὰ πιστεύουν ὅτι ἡ Γῆ εἶναι ἐπίπεδος.

Μὰ θὰ εἰπῇ τις ὅτι ἡ Γραφή τὸ λέγει. "Ὁχι, φίλε. Ἡ Ἀγία Γραφή εἶπομεν ὅτι γράφει συμβολισμοὺς καὶ παραβολὰς ποὺ ἐννοοῦν πνευματικὰ ζητήματα. Π.χ. Αἱ τέσσαρες γωνίαι τῆς Γῆς ἐννοεῖ ἡ Γραφή τοὺς τέσσαρας ὁρίζοντες: ἀνατολήν, δύσιν, βορρᾶν καὶ νότον, οἱ τέσσαρες ἄνθρωποι. Ἀπεναντίας, ἡ Ἀγία Γραφή μᾶς λέγει ὅτι: «Ὁ Θεὸς κρεμᾷ τὴν ΓΗΝ ἐπὶ τὸ μηδέν». (Ἰώβ κς'. 7.). Καὶ εἰς (Ἡσαΐα μ'. 22) ἀναφέρει τὴν Γῆν στρογγυλὴν. Εἰς τοὺς συμβολισμοὺς τῆς Ἀγίας Γραφῆς, οἱ ἄνθρωποι ἔχουν δημιουργήσει πολλὰς πλάνες καὶ ἀνόητες διδασκαλίας.

Διὰ τοῦτο οἱ ὑποστηρικταὶ τῆς διδασκαλίας τῶν αἰώνων θασάνων στηρίζονται ἐπὶ τῆς παραβολῆς, τὴν ὁποίαν ἀνέφερεν ὁ Ἰησοῦς εἰς τοὺς Ἰουδαίους, τὴν παραβολὴν τοῦ πλουσίου καὶ τοῦ Λαζάρου.

Εἰς ταύτην τὴν παραβολὴν (Λουκᾶ ις'. 19-31) ὁ Κύριος ἡμῶν διδάσκει τοὺς Ἰουδαίους, οἵτινες εἶναι, ἢ, συμβολίζονται ὑπὸ τοῦ πλουσίου τῆς παραβολῆς, πλούσιοι εἰς ὑποσχέσεις καὶ τοῦ ΝΟΜΟΥ ΤΟΥ ΘΕΟΥ, διὰ τοῦ Μωυσέως, καὶ τὸ μόνον ἔθνος, μετὰ τὸ ὁποῖον ἐπολιτεύετο ὁ Θεός (Ἀμώς γ'. 2.) Ὁ δὲ Λάζαρος συμβολίζει τοὺς ἐθνικοὺς, πτωχοὺς εἰς θρησκείαν, καθὼς ἦτο πρὸ Χριστοῦ. Ὁ Ἰουδαῖος ὅμως ἦτο περισσότερο ὑπεύθυνος ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, διὰ τοῦτο καὶ εἶναι γεγραμμένον: (Ἀμώς γ'. 2) «Ἐσὼς μόνον ἐγνώρισα ἐκ πάντων τῶν γενῶν

τῆς γῆς, διὰ τοῦτο θέλω σᾶς τιμωρήσῃ διὰ πάσας τὰς ἀνομίας σας . . . »

Ὅποταν δὲ ἦλθεν ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, ὁ Ἰησοῦς, ὁ Μεσσίας αὐτῶν καὶ δὲν τὸν ἐδέχθησαν, τότε ὁ Κύριος ἡμῶν τοὺς ἀνέφερεν τὴν παραβολὴν ταύτην τοῦ Πλουσίου καὶ τοῦ Λαζάρου.

Μάλιστα. Ὁ λαὸς Ἰσραὴλ εἶναι ὁ Πλούσιος τῆς παραβολῆς. Πλούσιος εἰς ὑποσχέσεις παρὰ Θεοῦ, εἰς Διαθήκας, καὶ εἰς πολλὰς εὐλογίας. Ἰδοὺ τί γράφει ὁ Παῦλος περὶ τῶν Ἰουδαίων (Ρωμαίους Θ' 4) « . . . οἵτινες εἶναι Ἰσραηλῖται, τῶν ὁποίων εἶναι ἡ υἰοθεσία, καὶ ἡ λατρεία, καὶ αἱ ἐπαγγελίαι τῶν ὁποίων εἶναι οἱ Πατέρες, καὶ ἐκ τῶν ὁποίων ἐγεννήθη ὁ Χριστὸς τὸ κατὰ σάρκα». Ὁ δὲ Πέτρος λέγει (Πράξ. 6'. 39) : « Διότι πρὸς ἐσᾶς εἶναι ἡ ἐπαγγελία καὶ πρὸς τὰ τέκνα σας ». Καὶ ἐπαναλαμβάνει ὁ Πέτρος εἰς (Πράξεις γ'. 25) : « Σεῖς εἰσθε υἱοὶ τῶν προφητῶν καὶ τῆς Διαθήκης, τὴν ὁποίαν ἔκαμεν ὁ Θεὸς πρὸς τοὺς πατέρας ἡμῶν, λέγων πρὸς τὸν Ἀβραάμ : « Καὶ ἐν τῷ σπέρματί σου θέλουσιν εὐλογηθῇ πᾶσαι αἱ φυλαὶ τῆς γῆς ». Πρὸς ἐσᾶς πρῶτον ὁ Θεὸς ἀναστήσας τὸν Υἱὸν Αὐτοῦ Ἰησοῦν, ἀπέστειλεν αὐτὸν διὰ νὰ σᾶς εὐλογῇ, ὅταν ἐπιστρέψῃτε ἕκαστος ἀπὸ τῶν πονηριῶν αὐτοῦ ».

Ἀλλὰ πόσοι ἐπέστρεψαν ἀπὸ τῶν πονηριῶν αὐτῶν; Καὶ πόσοι ἐδέχθησαν τὸν Ἰησοῦν; Πολὺ ὀλίγοι, ἔπειτα ἀπὸ τόσα ἑκατομμύρια Ἰουδαῖοι. Μάλιστα! Πλούσιος λαὸς εἰς εὐλογίας παρὰ Θεοῦ, ἀλλὰ δὲν ἐδέχθησαν τὸν Μεσσίαν των, δὲν ἔδειξαν ἐνδιαφέρον δι' αὐτόν.

Ὁ δὲ πτωχὸς Λάζαρος συμβολίζει τοὺς ἐθνικοὺς. Πτωχοὶ ὄντες οἱ ἐθνικοὶ τότε ἀπὸ ἀληθινὴν θρησκείαν, ἔχοντες πολλοὺς θεοὺς, χωρὶς καμμίαν ὑπόσχεσιν παρὰ Θεοῦ, καθὼς γράφει καὶ ὁ Ἀπόστολος Παῦλος εἰς (Ἐφεσίους β'. 11-13). « Διὰ τοῦτο ἐνθυμεῖσθε, ὅτι σεῖς οἱ ποτὲ ἐθνικοὶ . . . ὅτι ἦσθε ἐν τῷ καιρῷ ἐκείνῳ χωρὶς Χριστὸν ἀπαλλοτριωμένοι ἀπὸ τῆς πολιτείας τοῦ Ἰσραὴλ, καὶ ξένοι τῶν Διαθηκῶν τῆς ἐπαγγελίας, ἐλπίδα μὴ ἔχοντες, καὶ ὄντες ἐν τῷ κόσμῳ χωρὶς Θεοῦ . . . »

Ἐπίσης καὶ ὁ Κύριος ἡμῶν ἸΗΣΟΥΣ μαρτυρεῖ τοῦτο,

καὶ μᾶς δίδει μίαν κλεῖδα νὰ ἐννοήσωμεν τὴν παραβολὴν ταύτην τοῦ Πλουσίου καὶ τοῦ Λαζάρου, ὁπόταν μία ἐθνικὴ γυνὴ Χαναναία ἐζήτησε τὴν βοήθειάν Του, διὰ τὴν θυγατέρα της. Ἴδου τί λέγει ἡ ἀφήγησις τῆς Ἀγίας Γραφῆς περὶ τῶν ἐθνικῶν, οἵτινες ἔτρωγον ἀπὸ τὰ ψυχία τῆς τραπέζης τῶν τέκνων, δηλ. τοῦ Ἰσραὴλ (Ματθαίου ιε'. 22-28) : «Καὶ ἰδοὺ γυνὴ Χαναναία ἐξελθοῦσα ἀπὸ τῶν ὁρίων ἐκείνων κραυγάζουσα πρὸς Αὐτόν — τὸν Ἰησοῦν — λέγουσα· ἔλῃσόν με, Κύριε, υἱὲ τοῦ Δαβίδ, ἡ θυγάτηρ μου κακῶς δαιμονίζεται. Ὁ δὲ δὲν ἀπεκρίθη πρὸς αὐτὴν λόγον. Καὶ προσελθόντες οἱ μαθηταὶ Αὐτοῦ παρεκάλουν Αὐτόν, λέγοντες· ἀπόλυσον αὐτήν, διότι κράζει ὀπισθεν ἡμῶν Ὁ δὲ ἀποκριθεὶς εἶπε. Δὲν ἀπεστάλην, εἰμὴ εἰς τὰ πρόβατα τὰ ὀπολωλότα τοῦ οἴκου Ἰσραὴλ.

Ἡ δὲ ἐλθοῦσα προσεκύνει Αὐτόν, λέγουσα, Κύριε, βοήθει μοι.

Ὁ δὲ ἀποκριθεὶς εἶπε : Δὲν εἶναι καλὸν νὰ λάβῃ τις τὸν ἄρτον τῶν τέκνων αὐτοῦ καὶ νὰ ρίψῃ εἰς τὰ κυνάρια.

Ἡ δὲ εἶπε : Ναί, Κύριε, ἀλλὰ καὶ τὰ κυνάρια — οἱ ἐθνικοὶ — τρώγουσιν ἀπὸ τῶν ψυχίων τῶν πιπτόντων ἀπὸ τῆς τραπέζης τῶν κυρίων αὐτῶν.

Τότε ἀποκριθεὶς ὁ Ἰησοῦς εἶπε πρὸς αὐτήν. ὦ γυναι, μεγάλη σου ἡ πίστις, ἃς γίνῃ εἰς σὲ ὥς θέλεις. Καὶ ἱατρεύθη ἡ θυγάτηρ αὐτῆς ἀπὸ τῆς ὥρας ἐκείνης».

Ἐχοντες ὑπ' ὄψιν πάσας ταύτας τὰς πληροφορίας, τὰς ὁποίας μᾶς δίδουν ὁ Κύριος καὶ οἱ Ἀπόστολοι Αὐτοῦ, καὶ βλέποντες τὴν ἰδιαιτέραν εὐνοίαν τοῦ Θεοῦ, τὴν ὁποίαν εἶχε πρὸς τὸν Ἰσραὴλ, θὰ παραθέσωμεν τὴν παραβολὴν «τοῦ πλουσίου καὶ τοῦ Λαζάρου», διὰ νὰ ἴδωμεν τί μᾶς διδάσκει ἡ παραβολὴ αὕτη (Λουκ. ις'. 19-31) :

«Ἦτο δὲ ἄνθρωπός τις πλούσιος, καὶ ἐνεδύετο πορφύραν καὶ στολὴν θυσσίνην, εὐφραίνόμενος καθ' ἡμέραν μεγαλοπρεπῶς. Ἦτο δὲ πτωχὸς τις ὀνομαζόμενος Λάζαρος, ὅστις ἔκειτο πεπληγμένος πλησίον τῆς πύλης αὐτοῦ, καὶ ἐπεθύμει νὰ χορτασθῇ ἀπὸ τῶν ψυχίων τῶν πιπτόντων ἀπὸ τῆς τραπέζης τοῦ πλουσίου. Ἀλλὰ καὶ οἱ κύνες ἐρχόμενοι ἔγλειφον τὰς πληγὰς αὐτοῦ.

Ἀπέθανε δὲ ὁ πτωχὸς καὶ ἐφέρθη ὑπὸ τῶν ἀγγέλων

εἰς τὸν κόλπον τοῦ Ἀβραάμ. Ἀπέθανε δὲ καὶ ὁ πλούσιος καὶ ἐτάφη. Καὶ ἐν τῷ Ἀδῇ ὑψώσας τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ, ἐνῶ ἦτο ἐν θασάνοις, βλέπει τὸν Ἀβραάμ ἀπὸ μακρόθεν, καὶ τὸν Λάζαρον ἐν τοῖς κόλποις αὐτοῦ, καὶ αὐτὸς φωνάξας εἶπεν· Πάτερ, Ἀβραάμ, ἐλήσόν με, καὶ πέμψον τὸν Λάζαρον διὰ νὰ θάψῃ τὸ ἄκρον τοῦ δακτύλου αὐτοῦ εἰς ὕδωρ, καὶ νὰ καταδροσίῃ τὴν γλῶσσάν μου, διότι θασανίζομαι ἐν τῇ φλογὶ ταύτῃ.

Εἶπε δὲ ὁ Ἀβραάμ, τέκνον, ἐνθυμήθητι ὅτι ἀπέλαθες σὺ τὰ ἀγαθὰ ἐν τῇ ζωῇ σου καὶ ὁ Λάζαρος ὁμοίως τὰ κακά. Τώρα οὗτος μὲν παρηγορεῖται, σὺ δὲ θασανίζεσαι. Καὶ ἐκτὸς τούτων πάντων, μεταξὺ ἡμῶν καὶ ὑμῶν χάσμα μέγα εἶναι ἐστημένον, ὥστε οἱ θέλοντες νὰ διαβῶσιν ἐν τεύθειν πρὸς ἐσᾶς, νὰ μὴ δύνανται, μηδὲ οἱ ἐκεῖθεν νὰ διαπεράσωσι πρὸς ἡμᾶς. Εἶπε δέ· Παρακαλῶ σε, λοιπόν, πάτερ, νὰ πέμψῃς αὐτὸν εἰς τὸν οἶκον τοῦ πατρὸς μου, διότι ἔχω πέντε ἀδελφοὺς διὰ νὰ μαρτυρήσῃ εἰς αὐτούς, ὥστε νὰ μὴ ἔλθωσι καὶ αὐτοὶ εἰς τὸν τόπον τοῦτον τῶν θασάνων.

Λέγει πρὸς αὐτὸν ὁ Ἀβραάμ, ἔχουσι τὸν Μωϋσῆν καὶ τοὺς προφῆτας, ἃς ἀκούσωσιν αὐτούς. Ὁ δὲ εἶπεν· Οὐχί, πάτερ Ἀβραάμ, ἀλλ' ἐάν τις ἀπὸ νεκρῶν ὑπάγῃ πρὸς αὐτούς, θέλουσι μετανοήσει.

Εἶπε δὲ πρὸς αὐτόν· Ἐάν τὸν Μωϋσῆν καὶ τοὺς Προφῆτας δὲν ἀκούωσιν, οὐδὲ ἐάν τις ἀναστηθῇ ἐκ νεκρῶν θέλουσι πεισθῇ». Ταύτην τὴν παραβολὴν εἶπεν ὁ Κύριος εἰς τοὺς Φαρισαίους, ἐλέγχων αὐτούς, διότι ἀπέρριψαν τὸ ἐξοχώτατον προνόμιον, τὸ ὁποῖον εἶχον παρὰ πάντων τῶν ἐθνῶν τῆς γῆς, μὴ γνωρίσαντες τὸν καιρὸν τῆς ἐπισκέψεως τοῦ Μεσσίου αὐτῶν, ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ.

Καθὼς εἶπομεν ὁ πλούσιος συμβολίζει τὸν Ἰσραήλ, οὗτινος ἡ τράπεζα ἦτο γεμάτη πνευματικῶν διδασκαλιῶν, καὶ εὐφραίνετο καθ' ἐκάστην ἡμέραν ἐκ τῆς πλουσίας πνευματικῆς τραπέζης αὐτοῦ, τὴν ἀναγνώρισιν αὐτοῦ παρὰ τοῦ Θεοῦ, τὸν νόμον τῶν ἐντολῶν, τοὺς προφῆτας, τὰς ὑποσχέσεις τοῦ ΘΕΟΥ πρὸς αὐτούς κτλ.

Ἐνῶ ὁ Λάζαρος ὁ πτωχὸς συμβολίζει τὸν ἐθνικόν, πτωχὸς ἀπὸ πνευματικᾶς διδασκαλίας ὁ ἐθνικός, πνευ-

ματικῶς ἐτρέφετο ἀπὸ τὰ πιπτόμενα ἀπὸ τῆς τραπέζης τοῦ πλουσίου. Δηλαδή ἐτρέφετο πνευματικῶς ἀπὸ μερικὰς διδασκαλίας τοῦ Νόμου, καὶ τῶν προφητῶν τῆς παλαιᾶς οἰκονομίας, διὰ τοῦτο καὶ πολλοὶ Ἕλληνες τῆς ἐποχῆς ἐκείνης προσηλυτίζοντο εἰς τὰς διδασκαλίας τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης.

Πολλοὶ ἐκ τῶν Ἑλλήνων, λέγει ἡ ἱστορία, ἀπέρριπτον τὸν πολυθεισμόν καὶ ἐγένοντο μονοθεῖσταί. Ἀλλὰ ἡ ἐπαγγελία ἥ ἡ ὑπόσχεσις τῆς θασιλείας, ἦτο αὐστηρὰ μόνον διὰ τὸν λαόν Ἰσραὴλ, μέχρις ἐνὸς σημείου. Ὁ δὲ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς λέγει εἰς τοὺς μαθητάς: «Δὲν ἀπεστάλην εἰμὶ εἰς τὰ πρόβατα τὰ ἀπολωλότα τοῦ οἴκου Ἰσραὴλ». Ἀπέθανεν ὁ πλούσιος. Ὁ θάνατος τοῦ πλουσίου συμβολίζει τὴν ἀπόρριψιν τοῦ λαοῦ Ἰσραὴλ ὑπὸ τοῦ Χριστοῦ, κατὰ τὴν πρώτην παρουσίαν Αὐτοῦ. Ἴδου τί λέγει ὁ Ἰησοῦς περὶ τούτου (Ματθαίου κγ' 37-38): «Ἱερουσαλὴμ, Ἱερουσαλὴμ, ἡ φονεύουσα τοὺς προφήτας καὶ λιθοβολοῦσα τοὺς ἀπεσταλμένους πρὸς σέ, ποσάκις ἠθέλησα νὰ συνάξω τὰ τέκνα σου καθ' ὃν τρόπον συνάγει ἡ ὄρνις τὰ ὀρνίθια αὐτῆς ὑπὸ τὰς πτερυγας, καὶ δὲν ἠθέλησατε. ἸΔΟΥ ΑΦΙΝΕΤΑΙ ΕΙΣ ΕΣΑΣ Ο ΟΙΚΟΣ ΣΑΣ ΕΡΗΜΟΣ».

Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης τῆς ἀπορρίψεως ἀπέθανεν ὁ Ἰσραὴλ ὡς ἔθνος (ὁ πλούσιος). Ὁ θάνατος τοῦ πλουσίου φαίνεται νὰ συμβολίζῃ τὸν θάνατον τοῦ Ἰουδαϊκοῦ ἔθνους καὶ ἐτάφη ἐν διασπορᾷ μετὰ τῶν ἐθνῶν τῆς γῆς. Ἐχάθη ὡς ἔθνος καὶ ἐξηράνθη ὡς ἡ ἄκαρπος συκῆ, τὴν ὁποίαν κατηράσθη ὁ Ἰησοῦς.

Ἴδε: (Ματθαίου κα' 18-20) καὶ (Μάρκου ια' 19-20). Ἐδῶ οἱ εὐαγγελισταὶ δεικνύουν μίαν ἄλλην εἰκόνα τῆς ἀπορρίψεως τοῦ ἔθνους Ἰσραὴλ ὡς ἀκάρπου δένδρου συκῆς. Καὶ ὁ εὐαγγελιστής (Λουκᾶς ιγ'. 5-9) ἀναφέρει τὸ τοιοῦτον.

Τὰ δὲ θάσσανα τοῦ Ἰουδαϊκοῦ λαοῦ μετὰ τῶν ἐθνῶν εἶναι γνωστά, καὶ τρομερὰ καὶ ἀπερίγραπτα, καὶ τὸ θεωροῦμεν πρέπον νὰ ἀναφέρωμεν τὰ θασσανιστήρια αὐτοῦ τοῦ λαοῦ ἐνταῦθα, τὰ ὁποῖα ὑπέστη ἐν διασπορᾷ εὕρισκόμενος καὶ μέχρι τῶν ἡμερῶν μας.

Ἀπέθανεν καὶ ὁ Λάζαρος ὡς πολυθεϊστής, ὡς εἰδω-
λολάτρης, ἐπίστεψεν εἰς τὸν Χριστόν, ἐβαπτίσθη εἰς τὸν
θάνατον τοῦ Χριστοῦ, καὶ οὕτω οἱ ἐθνικοὶ εἰς τὸ πρόσω-
πον τοῦ Λαζάρου πάντες οἱ ἐπιστρέψαντες εἰς τὸν Χρι-
στὸν ἐθνικοί, γίνονται πνευματικοί Ἰσραηλῖται, τέκνα
τοῦ Ἀβραάμ, καὶ αὕτῃ εἶναι ἡ ἔννοια τοῦ ὅτι μετεφέρθη
εἰς τὸν κόλπον τοῦ πατρὸς Ἀβραάμ διὰ πίστεως. Ἰδοὺ
τί λέγει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος εἰς τοὺς Γαλάτας ἐθνι-
κούς. (Γαλάτας γ' 27-29) : «...ἐὰν δὲ εἴσθε τοῦ Χριστοῦ,
ἄρα εἴσθε σπέρμα τοῦ ΑΒΡΑΑΜ καὶ κατὰ τὴν ἐπαγγελί-
αν (ὑπόσχεσιν) κληρονόμοι».

Τινὲς πιστεύουν ὅτι ὅταν ἀποθάνουν κατὰ γράμμα
τότε τοὺς στέλνει ὁ Ἱερεὺς εἰς τὸν κόλπον τοῦ Ἀβραάμ
κατὰ γράμμα. Μὰ τόσον μεγάλος εἶναι ὁ κόλπος τοῦ
Ἀβραάμ, ὥστε νὰ χωρέσῃ ἑκατομμύρια ἑκατομμυρίων
ἐθνικούς;

Ἐπίσης ἡ Ἀγία Γραφή μᾶς πληροφορεῖ ὅτι οὐδεὶς
ἀνέβη εἰς τὸν Οὐρανόν. Ὁ κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς, ὁ ἴδιος
μᾶς τὸ εἶπεν εἰς (Ἰωάννου γ' 13) : Καὶ οὐδεὶς ἀνέβη
εἰς τὸν Οὐρανόν, εἰμὴ ὁ καταβάς ἐκ τοῦ Οὐρανοῦ ὁ Υἱὸς
τοῦ ἀνθρώπου». Καὶ ὅταν ὁ Κύριος λέγει οὐδεὶς, ἐννοεῖ
οὐδεὶς. Οὔτε ὁ ΑΒΡΑΑΜ, οὔτε ὁ ΙΣΑΑΚ, οὔτε ὁ ΙΑΚΩΒ,
οὔτε ὁ ΔΑΥΪΔ. Ἴδε (Πράξεις β' 34). Τότε, λοιπόν, ἐὰν
δὲν ἀνεβῇ οὐδεὶς εἰς τὸν οὐρανὸν ἐκ τῶν ἀγίων αὐτῶν ἀν-
δρῶν, ποῦ εὐρίσκονται αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι; Ποῦ; Ποῦ
εἶναι;

Βεβαίως, δὲν ἡμπορεῖ νὰ εἴπῃ τις ὅτι εὐρίσκονται
εἰς τὰ αἰώνια θάσσανα, διότι δὲν ὑπάρχουν τοιαῦτα. Οἱ
ἅγιοι ἄνθρωποι τοῦ ΘΕΟΥ κοιμῶνται, ἐγκαπητοὶ, τὸν ὕπνον
τοῦ θανάτου, περιμένοντες τὴν φωνὴν τοῦ Υἱοῦ τοῦ ἀν-
θρώπου, τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐν τῇ ἡμέρᾳ
τῆς ἀναστάσεως (Ἰωάννου ε' 28-29) (Πράξεις κδ' 15).

Ἐρχόμενοι ὀπίσω εἰς τὴν παραβολὴν τοῦ Πλουσίου
καὶ τοῦ Λαζάρου, θέλομεν εἰς τὴν παραβολὴν τὴν συνο-
μιλίαν τοῦ Πλουσίου καὶ τοῦ Ἀβραάμ.

Ὁ Πλούσιος, ζητῶν βοήθειαν καὶ τὴν μεσήτευσιν καὶ
ἀποστολὴν τοῦ Λαζάρου εἰς τοὺς ἀδελφούς τοῦ Πλου-
σίου. Ὁ δὲ Ἀβραάμ εἶπεν εἰς αὐτὸν ὅτι ἔχουν τὸν Μωϋ-

σὴν καὶ τοὺς προφῆτας. Καὶ αὐτὸ εἶναι μία μεγάλη ἀπόδειξις ὅτι ὁ Πλούσιος καὶ οἱ ἄδελφοί του συμβολίζουν τοὺς Ἰουδαίους, διότι εἰς αὐτοὺς ἐδόθησαν ὁ Μωϋσῆς καὶ οἱ προφῆται. Ἡ δὲ συνομιλία αὐτῶν γίνεται συμβολικῶς πῶς, καὶ διὰ τῶν πράξεων καὶ συμβεβηκότων τῶν Ἰουδαίων ἀνὰ τὴν διασποράν των μεταξὺ τῶν Ἑθνῶν. Καθὼς πολλάκις λέγομεν, αἱ πράξεις ὁμιλοῦν καλλίτερα τῶν λόγων.

Καὶ οὕτως ἡ παραβολὴ δὲν διδάσκει «αἰώνια θάσσανα», ἀλλὰ τὰ θάσσανα τῶν Ἰουδαίων εἰς τὴν διασποράν των μεταξὺ τῶν Ἑθνῶν.

Ἐπίσης, ἐπειδὴ ἡ διδασκαλία «τῶν αἰωνίων θασάνων» φέρει πολὺ κέρδος εἰς τοὺς ὑποστηρικτάς της, μᾶς φέρει ἐπίσης καὶ τὴν παραβολὴν «τῶν προβάτων καὶ τῶν ἐρίφων» (Ματθ. κε' 31-46). Ὁ διαχωρισμὸς τῶν ἀνθρώπων ἐνταῦθα εἰς πρόβατα καὶ εἰς ἐρίφια λαμβάνει χώραν κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἐγκαθιδρύσεως τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ ἐπὶ τῆς γῆς. Οἱ ὑποτασσόμενοι εἰς τοὺς θείους νόμους τῆς βασιλείας, δεικνύονται ὡς ἔχοντες τὸν χαρακτῆρα τοῦ προβάτου καὶ οἱ ἀνυπότακτοι ὡς ἔχοντες τὸν χαρακτῆρα τοῦ ἐριφίου. Καὶ οἱ μὲν νομοταγεῖς θὰ ἀκούσουν τὴν φωνὴν τοῦ Χριστοῦ: «Τότε ὁ Βασιλεὺς θέλει εἶπῃ πρὸς τοὺς ἐκ δεξιῶν Αὐτοῦ, ἔλθετε οἱ εὐλογημένοι τοῦ Πατρὸς μου, κληρονομήσατε τὴν ἡτοιμασμένην εἰς ἐσᾶς βασιλείαν ἀπὸ καταβολῆς κόσμου». Εἰς δὲ τοὺς ἀνυποτάκτους: «Τότε θέλει εἶπῃ καὶ πρὸς τοὺς ἐξ ἄριστερων. Ὑπάγετε ἀπ' ἐμοῦ, οἱ κατηραμένοι, εἰς τὸ ΠΥΡ τὸ αἰώνιον, τὸ ἡτοιμασμένον διὰ τὸν διάβολον καὶ τοὺς ἀγγέλους αὐτοῦ». Τὸ «πῦρ τὸ αἰώνιον» συμβολίζει τὸν δεύτερον θάνατον. Ἰδοὺ ἡ ἀπόδειξις ὅτι τὸ πῦρ καὶ τὸ θεῖον συμβολίζει τὸν ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΘΑΝΑΤΟΝ (Ἀποκάλυψις κα' 8). «Οἱ δὲ δειλοί, καὶ ἄπιστοι, καὶ ὀδελικτοί, καὶ φονεῖς, καὶ πόρνοι, καὶ μάγοι, καὶ εἰδωλολάτραι, καὶ πάντες οἱ ψεῦσται, θέλουσιν ἔχει τὴν μερίδα αὐτῶν ἐν τῇ λίμνῃ τῇ καιομένῃ με πῦρ καὶ θεῖον, ΑΥΤΟΣ ΕΙΝΑΙ Ο ΔΕΥΤΕΡΟΣ Ο ΘΑΝΑΤΟΣ». Καὶ δεύτερον θάνατον ἐννοεῖ τὸν ἀτομικὸν θάνατον, διότι ὁ πρῶτος θάνατος εἶναι ὁ Ἀδαμιαῖος θάνατος, εἰς τὸν ὁποῖον ἐγεννήθημεν ἐν αὐτῷ. Ἀλ-

λά άπαξ τις καθαρίζεται από τόν Ἄδαμιαῖον θάνατον διὰ τῆς θυσίας τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ καί παραπίπτει πάλιν, αὐτός κρίνεται πλέον διὰ τήν ἰδικήν του ἁμαρτίαν, καί κρίνεται ἀτομικῶς, ἐάν ἡ ἁμαρτία αὐτοῦ εἶναι πρὸς θάνατον ἢ οὐχί (Α΄ Ἰωάννου ε΄. 16). Αὐτός, λοιπόν, ὁ θάνατος ὀνομάζεται ΔΕΥΤΕΡΟΣ ΘΑΝΑΤΟΣ καί ἐννοεῖ τὸν τελικὸν θάνατον, τὴν τελείαν καταστροφήν, ἐκ τῆς ὁποίας δὲν ὑπάρχει ἐλπίς ἀναστάσεως, ἀλλὰ αἰωνία ἀφάνεια, ἐκμηδενισμός.

Αὕτῃ εἶναι ἡ τιμωρία τῶν ἀνυποτάκτων καὶ ὅχι «αἰώνια θάσσανα». Ὁ Ὑψιστος δὲν εἶναι ΘΕΟΣ θασάνων. ΟΧΙ. Ἡ βλάσφημος αὕτῃ διδασκαλία εἶναι διδασκαλία τῶν σκοτεινῶν αἰώνων, καὶ τὴν ὑποστηρίζουν τινὲς διότι φέρει πολὺ κέρδος. Καὶ διὰ τὰς τὸν μεταφέρουν ἀπὸ τὰ χιῶνια θάσσανα εἰς τὸν παράδεισον, πληρώνουν τὸν Ἱερέα διὰ τὴς λειτουργίας, διὰ τὰς κόλλυθα, διὰ τὰ γονατίσῃ εἰς τὸ μνημεῖον τοῦ ἀποθανόντος, κτλ., κτλ.

Ἡ Ἁγία Γραφή λέγει καθαρά, ὅτι: «...ὁ μισθὸς τῆς ἁμαρτίας εἶναι θάνατος, τὸ δὲ χάρισμα τοῦ Θεοῦ ζωὴ αἰώνιος διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ Κυρίου ἡμῶν» (Ρωμ. ς΄. 23).

Καὶ θάνατος εἰς τὰς Γραφὰς ἐννοεῖ: ἀναισθησία· νέκρωσις· ἀνυπαρξία· ἀφάνεια. Ὅποτεν τις παύῃ νὰ ἀναπνέῃ, παύῃ νὰ ἐννοῇ, παύῃ νὰ ἔχῃ ζωὴν, ὁποτεν τις εἶναι κατὰ γράμμα νεκρός, παύει νὰ πονῇ, τὸ πᾶν παύει δι' αὐτόν. Ἰδοὺ τί λέγει ἡ Ἁγία Γραφή δι' αὐτόν τὸν θάνατον: «Πάντα ὅσα εὔρη ἡ χεὶρ σου νὰ κάμῃς, κάμε κατὰ τὴν δύναμίν σου· διότι δὲν εἶναι ΠΡΑΞΙΣ, οὔτε ΛΟΓΙΣΜΟΣ, οὔτε ΓΝΩΣΙΣ, οὔτε ΣΟΦΙΑ ἐν τῷ ΑΔΗ ὅπου ὑπάγεις» (Ἐκκλησιαστής θ΄ 10). Ἄρα, λοιπόν, εἰς τὸν ΑΔΗΝ δὲν εἶναι «αἰώνια θάσσανα», ἀλλὰ ἀνυπαρξία. Καὶ ὁ ΑΔΗΣ δὲν εἶναι τόπος, ἀλλὰ κατάστασις ἀνυπαρξίας. Καὶ οὕτω τὰ «αἰώνια θάσσανα», ἀγαπητοί, εἶναι ἀνθρώπινο κατασκευάσμα διὰ συμφεροντολογία. Ἰδοὺ καὶ ἄλλη μία μεγάλη μαρτυρία περὶ τοῦ θανάτου ἐκ τῆς Ἁγίας Γραφῆς. (Ἐκκλησιαστής θ΄. 5). «οἱ ζῶντες γνωρίζουσιν ὅτι θέλουσιν ΑΠΟΘΑΝΗ, ἀλλ' οἱ ΝΕΚΡΟΙ δὲν γνωρίζουσιν οὐδέν· οὐδὲ ἔχουσι πλέον ΑΠΟΛΑΥΣΙΝ, ἐπειδὴ τὸ μνημόσυνον αὐτῶν ἐλησμονήθη».

Καὶ ἔάν οἱ νεκροὶ δὲν γνωρίζουσιν οὐδὲν, οὐδὲ εἶναι ΠΡΑΞΙΣ, οὐτε ΛΟΓΙΣΜΟΣ, οὐτε ΓΝΩΣΙΣ, οὐτε ΣΟΦΙΑ ἐν τῷ ᾧ Ἀδὴ ὅπου ὑπάγεις, τότε πῶς εἶναι δυνατόν νὰ θογγοῦν, νὰ πονοῦν, νὰ κρᾶζουν, νὰ σπαρτάρουν ἀπὸ τοὺς πόνους;

Ἐπανερχόμενοι εἰς τὴν παραβολὴν τῶν προβάτων καὶ τῶν ἐριφίων, εἰς τὸ τέλος ἀναφέρει ὁ Κύριος τὸ ἀποτέλεσμα καὶ τῶν δύο Τάξεων ὡς ἐξῆς: «καὶ ἀπελεύσονται οὗτοι εἰς ΚΟΛΑΣΙΝ ΑἰΩΝΙΟΝ, οἱ δὲ δίκαιοι εἰς ΖΩΗΝ ΑἰΩΝΙΟΝ».

Ἡ λέξις «κόλασιν αἰώνιον», δὲν ἐννοεῖ «αἰώνια θάσσανα», ἀλλὰ ἀποκοπὴν τῆς ζωῆς αἰωνίως· δηλ. εἰς ἀφάνειαν αἰώνιον, χωρὶς ἐλπίδα ἀναστάσεως.

Ἡ λέξις ΚΟΛΑΣΙΣ εἰς τὸ λεξικὸν τοῦ Γ. Ζηκίδου, ἐξηγεῖται ὡς ἐξῆς: ΚΟΛΑΖΩ, ΕΚΟΛΑΣΑ, ΕΚΟΛΑΣΘΗΝ, ΚΕΚΟΛΑΣΜΕΝΟΣ = Κ Ο Λ Ο Β Ω Ν Ω, κυρίως Π Ε Ρ Ι Κ Ο Π Τ Ω , Κ Λ Α Δ Ε Υ Ω .

Ὁ ἀπόστολος Ἰωάννης εἰς τὴν Α' ἐπιστολὴν του (Ἰωάν. δ' 18) γράφει: «Ὁ φόβος ἔχει κόλασιν», δηλαδὴ ἔάν τις φοβῆται, περικόπτεται ἀπὸ τι, ἐμποδίζεται νὰ προχωρήσῃ πρὸς τὰ ἐμπρός, πρὸς τὸ καλόν. Καὶ οὐχὶ ΑἰΩΝΙΑ ΒΑΣΑΝΑ.

Μάλιστα, ἀγαπητοί, αὕτη εἶναι ἡ τιμωρία τῶν ἀδιορθώτων· ἀποκοπὴ τῆς ζωῆς αὐτῶν αἰωνίως, χωρὶς ἐλπίδα ἀναστάσεως, καὶ ὅχι ὅτι ὁ Θεὸς θὰ τὸν θασανίξῃ αἰωνίως. Ὁ Θεὸς εἶναι ἀγάπη· καὶ αὕτη ἡ τερατώδης διδασκαλία εἶναι τῶν διδασκάλων τῶν σκοτεινῶν αἰώνων, οὐχὶ τῶν ἀποστόλων τοῦ Χριστοῦ.

Θὰ εἶπῃ τις· πῶς λοιπὸν θὰ τιμωρηθοῦν αἱ ἀθάνατοι ψυχαί; Οἱ ἀδιόρθωτοι πῶς θὰ τιμωρηθοῦν, ἀφοῦ αἱ ψυχαὶ τῶν εἶναι ἀθάνατοι;

Ἀγαπητοὶ φίλοι, αἱ ψυχαὶ δὲν εἶναι ἀθάνατοι. Αἱ Γραφαὶ καθαρὰ μᾶς λέγουν ὅτι μόνον ὁ Θεὸς εἶναι ἀθάνατος (Α' Τιμοθέου ς'. 16). «Ὁ Μακάριος καὶ μόνος Δεσπότης, ὁ Βασιλεὺς τῶν βασιλευόντων, καὶ Κύριος τῶν κυριευόντων, Ὅστις ΜΟΝΟΣ ΕΧΕΙ ΤΗΝ ΑΘΑΝΑΣΙΑΝ, κατοικῶν φῶς ἀπρόσιτον, τὸν ὁποῖον οὐδεὶς τῶν ἀνθρώ-

πων εἶδεν, οὐδὲ δύναται νὰ ἴδῃ. Εἰς τὸν ὁποῖον ἔστω τιμὴ καὶ κράτος αἰώνιον, ἀμήν».

Ἐάν, λοιπόν, οἱ ἄνθρωποι ἦσαν ἀθάνατοι δὲν θὰ ἔλεγεν ἡ Γραφή ὅτι μόνον ὁ Θεὸς ἔχει ἀθανασία. Ἄρα οἱ ἄνθρωποι δὲν εἶναι ἀθάνατοι.

Ἐπίσης ἔλαβε τὴν ἀθανασία καὶ ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς μετὰ τὴν ἀνάστασίν του (Ρωμαίους ς'. 9). «ΓΙΝΩΣΚΟΝΤΕΣ ὅτι ὁ Χριστὸς ἀναστὰς ἐκ νεκρῶν, ΔΕΝ ΑΠΟΘΝΗΣΚΕΙ ΠΛΕΟΝ, θάνατος Αὐτὸν δὲν ΚΥΡΙΕΥΕΙ ΠΛΕΟΝ».

Ἐπίσης ὁ Θεὸς ὑπόσχεται ὅτι θὰ δώσῃ ἀθανασία, ἢ ἀφθαρσίαν καὶ εἰς τοὺς ἀκολουθοῦς τοῦ Χριστοῦ, ἐὰν γίνουν πιστοὶ μέχρι τέλους (Ρωμαίους θ'. 6, 7). «Ὅστις θέλει ἀποδώσῃ εἰς ἕκαστον κατὰ τὰ ἔργα αὐτοῦ, εἰς μὲν τοὺς ζητοῦντας δι' ὑπομονῆς ἔργου ἀγαθοῦ, δόξαν καὶ τιμὴν καὶ ΑΦΘΑΡΣΙΑΝ, ζωὴν αἰώνιον». Καὶ ἐὰν ἐκ τῶν προτέρων ἔχωμεν ΑΦΘΑΡΣΙΑΝ, ἢ ΑΘΑΝΑΣΙΑΝ, διατὶ νὰ ζητοῦμεν κάτι τὸ ὁποῖον τὸ ἔχομεν; Ἄρα, λοιπόν, εἴμεθα θνητοί, καὶ ὄχι ἀθάνατοι.

Αἱ Γραφαὶ λέγουν καθαρὰ ὅτι ἡ ΨΥΧΗ ΑΠΟΘΝΗΣΚΕΙ· ἰδοὺ: (Ἰεζεκιὴλ ιη' 4, 20): «... ἡ ψυχὴ ἡ ἁμαρτήσασα αὕτη θέλει ΑΠΟΘΑΝΗ». Τὸ 20 ἐδάφιον καὶ πάλιν λέγει: «ἡ ψυχὴ ἡ ἁμαρτάνουσα αὕτη θέλει ΑΠΟΘΑΝΗ».

Οὐδαμοῦ εἰς τὰς Γραφὰς θὰ εὔρητε τὰς λέξεις «ἡ ψυχὴ εἶναι ἀθάνατος», θὰ εὔρητε ὅμως τὰς λέξεις «Ἡ ΨΥΧΗ ΑΠΟΘΝΗΣΚΕΙ». Καὶ δὲν εἶναι συμβολικὸς θάνατος, ἀλλὰ πραγματικὸς θάνατος. Καθὼς καὶ ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς ἀπέθανε κατὰ τὴν πρώτην Παρουσίαν Αὐτοῦ, καθὼς ἐπροφήτευσεν ὁ προφήτης (Ἠσαΐας νγ'. 12) «Διότι παρέδωκε τὴν ΨΥΧΗΝ ΑΥΤΟΥ ΕΙΣ ΘΑΝΑΤΟΝ» τρεῖς ἡμέρας «καὶ μετὰ ἀνόμων ἐλογίσθη», μεταξὺ δύο ληστῶν. Ἐπίσης καὶ ὁ ἀπόστολος Πέτρος, κατὰ τὴν Πεντηκοστὴν, ἐπιβεβαίωσε τοῦτο, φέρων μίαν προφητείαν, ἥτις λέγει (Πράξεις β'. 31): «Προϊδὼν ἐλάλησε περὶ τῆς ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ, ὅτι δὲν ἐγκατελείφθη ἡ ΨΥΧΗ ΑΥΤΟΥ ἐν τῷ ΑΔΗ».

Ἄρα, λοιπόν, ὁ Κύριος Ἰησοῦς Χριστὸς, ἦτο τρεῖς ἡμέρας εἰς τὸν ΑΔΗΝ, ἀλλὰ ἡ Γραφή λέγει «δὲν ἐγκατελείφθη ἐκεῖ». Δὲν πιστεύομεν νὰ πιστεύῃ τις ὅτι ὁ Χριστὸς

ἦτο τρεῖς ἡμέρας εἰς τὰ αἰώνια θάσσανα καὶ ἐψήνετο καὶ ἐθάσανίζετο ἐκεῖ μὲ πῦρ καὶ θεῖον; Τότε ΑΔΗΣ εἶναι κατὰστασις ἀφανείας καὶ ὄχι τόπος θασάνων.

Ὁ ἀπόστολος Πέτρος ἀναφέρων εἰς τὴν ἐπιστολὴν του περὶ τοῦ κατακλυσμοῦ, γράφει: «...ἐνῶ κατεσκευάζετο ἡ κιθωτός, εἰς τὴν ὁποίαν ὀκτὼ ΨΥΧΑΙ διεσώθησαν δι' ὕδατος» (Α' Πέτρου γ'. 20). Διότι αἱ ἄλλαι ψυχαὶ ἐπνίγησαν.

Καὶ πάλιν ὁ Πέτρος ἀναφέρει εἰς τὴν ὁμιλίαν του περὶ τῆς Βασιλείας τοῦ Χριστοῦ ἐπὶ τῆς γῆς, καὶ λέγει: «...καὶ πᾶσα ΨΥΧΗ, ἥτις δὲν ἀκούσῃ τοῦ προφήτου ἐκείνου, θέλει ΕΞΟΛΟΘΡΕΥΘΗ ἐκ τοῦ λαοῦ». (Πράξεις γ'. 23). Καὶ ὄχι αἰώνια θάσσανα.

Ἐπίσης ὅταν ὁ Ἰησοῦς τοῦ Ναυῆ ἐκυρίευσεν τοὺς ἐχθρούς του, ἡ Γραφὴ λέγει: «...καὶ ἐπάταξεν αὐτοὺς ἐν στόματι μαχαίρας καὶ ἐξωλόθρευσαν πᾶσας τὰς ΨΥΧΑΣ τὰς ἐν αὐτῇ» (Ἰησοῦς τοῦ Ναυῆ). Ἄρα αἱ ΨΥΧΑΙ, λέγει ἡ Γραφή, ἐξωλόθρεύονται, δὲν θασσανίζονται (1'. 35, 39). Ὁ Σαμψὼν ὅταν ἀπέθνησκεν εἶπεν: «ἀποθανέτω ἡ ψυχὴ μου μετὰ τῶν Φιλισταίων» (Κριταὶ ις'. 30).

Ἀγαπητὲ ἀναγνώστα, ἃς σκεφθῶμεν καὶ ἃς μετρήσωμεν τὸ ζήτημα κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον λογικὰ καὶ ἃς εἴπωμεν. Ποίαν τιμωρίαν ἐπέβαλεν ὁ Θεὸς εἰς τοὺς προπάτορας ἡμῶν διὰ τὴν παράθασίν των; ΑΙΩΝΙΑ ΒΑΣΑΝΑ ἢ ΘΑΝΑΤΟΝ;

Καὶ ἐὰν εἶναι αἰώνια θάσσανα νὰ τὸ παραδεχθῶμεν ἄλλὰ ἡ τιμωρία αὐτῶν ἦτο ΘΑΝΑΤΟΣ. Ἰδοὺ τί λέγει ἡ Ἀγία Γραφή: «Προσέταξε δὲ Κύριος ὁ Θεὸς εἰς τὸν Ἀδάμ, λέγων. Ἀπὸ παντὸς δένδρου τοῦ Παραδείσου ἐλεύθερος θέλεις τρώγει, ἀπὸ δὲ τοῦ ξύλου τῆς γνώσεως τοῦ καλοῦ καὶ τοῦ κακοῦ, δὲν θέλεις φάγει ἀπ' αὐτοῦ, διότι καθ' ἣν ἡμέραν φάγῃς ἀπ' αὐτοῦ, θέλεις ἐξάπαντος ΑΠΟΘΑΝΗ». Ἡ τιμωρία, λοιπόν, εἶναι θάνατος καὶ ὄχι αἰώνια θάσσανα. Ὁ Θεὸς δὲν ψεύδεται σὰν ἄνθρωπος. Τὸ ναί, εἶναι ΝΑΙ εἰς τὸν Θεόν, καὶ τὸ ὄχι, ΟΧΙ.

Αἱ ἄγιοι Γραφαὶ μᾶς πληροφορῶσιν ὅτι ὁ πολυεύσπλαγχνος Θεὸς ἔχει ἔξοχον καὶ σωτήριον σχέδιον διὰ τὸ ἀνθρώπινον γένος.

Τὸ κακὸν καὶ ἡ ἁμαρτία ἐπετράπη εἰς τὴν γῆν ὑπὸ τοῦ Θεοῦ, διὰ τὴν δώση εἰς τὸν ἄνθρωπον τὸ ΜΑΘΗΜΑ, ὅτι, ἡ ἀπομάκρυνσις τοῦ ἀνθρωπίνου γένους ἀπὸ τὸν Θεὸν καὶ τοὺς δικαίους νόμους Αὐτοῦ, ἐστοίχισεν εἰς τὸ γένος τὸ κακὸν καὶ τὴν δυστυχίαν καὶ διαφθοράν καὶ θά μὲνη τὸ ΜΑΘΗΜΑ ΑΥΤΟ πάντοτε νωπὸ εἰς τὰς διανοίας τῶν ἀνθρώπων.

Ἄλλ' ὁ πολυέλαιος ΘΕΟΣ ἡμῶν, δὲν ἄφισεν τὸ γένος τὴν ἐξαφανισθῆ ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἀπὸ προσώπου τῆς γῆς. Ἄλλ' ἀπέστειλε τὸν Υἱὸν Του εἰς τὴν γῆν, τὴν σώσῃ τὸν ἀνθρώπινον γένος ἐκ τῆς καταστροφῆς, ἀφοῦ λάβῃ τὸ ΜΑΘΗΜΑ του.

Ποιὸς πατήρ, καὶ μάλιστα Βασιλεὺς, θυσιάζει τὸν υἱὸν του δι' ἄλλους;

«Διότι τόσον ἠγάπησεν ὁ Θεὸς τὸν κόσμον, ὥστε ἔδωκε τὸν Υἱὸν Αὐτοῦ τὸν μονογενῆ, διὰ τὴν μὴ ἀπολεσθῆ πᾶς ὁ πιστεύων εἰς Αὐτόν, ἀλλὰ τὴν ἔχῃ ζωὴν αἰώνιον». (Εὐαγγ. Ἰωάννου γ'. 16). Καὶ ἐντὸς ὀλίγου, μετὰ τὴν μεγάλην θλίψιν καὶ τελευταίαν καταστροφήν ἐπὶ τοῦ ἀνθρωπίνου γένους (τὸ τελευταῖο μάθημα) ἣτις καταστροφή κρέμαται τώρα ἐπὶ τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, ὁ Θεὸς διὰ τοῦ Χριστοῦ τοῦ Υἱοῦ Του, θέλει ἐγκαθιδρύσῃ τὴν Βασιλείαν Του ἐπὶ τῆς γῆς καὶ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ τὴν γίνεσθαι ἐπὶ τῆς γῆς, καθὼς γίνεται εἰς τοὺς οὐρανοὺς (Εὐαγγ. Ματθαίου ς'. 13).

Καὶ Βασιλεὺς ἐφ' ἀπάσης τῆς γῆς θὰ εἶναι ὁ Χριστὸς (Ἀποκάλυψις ιθ'. 16).

Ὁ δὲ προφῆτης Ζαχαρίας (ιδ'. 9) γράφει: «Καὶ ὁ Κύριος θέλει εἶσθαι βασιλεὺς ἐφ' ὅλην τὴν γῆν· ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ θέλει εἶσθαι Κύριος εἷς, καὶ τὸ ὄνομα Αὐτοῦ ἓν. Ἐπίσης (Ζαχαρ. θ'. 10): «Καὶ αὐτὸς θέλει λαλήσῃ εἰρήνην πρὸς τὰ ἔθνη καὶ ἡ ἐξουσία Αὐτοῦ θέλει εἶσθαι ἀπὸ θαλάσσης ἕως θαλάσσης, καὶ ἀπὸ ποταμοῦ ἕως τῶν περάτων τῆς γῆς». Οἱ δὲ πόλεμοι, λέγει ἡ Ἁγία Γραφή θὰ παύσουν διὰ παντός. Ἰδε: (Ἡσαΐας θ'. 2-4) καὶ (Μιχαίας δ'. 1-4).

Καὶ κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς Βασιλείας τοῦ Χριστοῦ ἐπὶ τῆς γῆς, θ' ἀρχίσῃ ἡ ἀνάστασις τῶν νεκρῶν τοῦ ἀν-

θρωπίνου γένους ὄλων τῶν γενεῶν τῶν αἰώνων. Ἴδου τί ἐπίστευον οἱ ἀπόστολοι περὶ ἀναστάσεως (Πράξεις τῶν ἀποστόλων κδ'. 15): «Ἐλπίδα ἔχων εἰς τὸν Θεόν, τὴν ὁποίαν καὶ αὐτοὶ οὗτοι προσμένουσιν, ὅτι μέλλει νὰ γίνη ΑΝΑΣΤΑΣΙΣ ΝΕΚΡΩΝ, δικαίων τε καὶ ἀδίκων». Ἐπίσης ἶδε: (Α' Κορινθ. ιε'. 20-22). Καί (Ἰωάν. ε'. 28-29). Καί (Α' Θεσσαλονικεῖς δ'. 13-14).

Ἐχοντες τοιοῦτον φιλάγαθον, πολυεύσπλαγχνον, καὶ πολυελεήμονα ΘΕΟΝ, Ὅστις εἶναι ὁλος ἀγάπη, πῶς εἶναι δυνατόν νὰ ἔχη μέρος μὲ πῦρ καὶ θεῖον κατάγραμμα διὰ νὰ θασανίζη τὰ τέκνα Του τὰ ἀνυπότακτα αἰωνίως;

Πολλοὶ εἶναι ἀδιόρθωτοι, δὲν ὑποτάσσονται ποτέ· τί καλὸν θὰ ἐξέλθῃ ἐκ τῆς αἰωνίου τυραννίας αὐτῶν; Εἶναι εὐχάριστον νὰ βλέπῃ τις τινὰς νὰ θασανίζονται αἰωνίως; Ἡ διδασκαλία, ἀγαπητοί, τῶν αἰωνίων θασάνων εἶναι ἀσυμβίβαστος μὲ τὸν Ἅγιον χαρακτηῖρα τοῦ Ὑψίστου καὶ δικαίως δυνάμεθα νὰ τὴν ὀνομάσωμεν τὴν διδασκαλίαν ταύτην τερατώδη θλασφημίαν κατὰ τοῦ Ὑψίστου.

Εἶθε τὰ ὀλίγα ταῦτα νὰ γίνουν εὐλογία εἰς πάντας τοὺς ἀναγνώστας τοῦ φυλλαδίου τούτου, εἶναι ἡ ἐπιθυμία ἡμῶν.

